

men ogsaa kun til et vist Punkt; jeg ønsker saa meget som Noget, at vort Sprog skal være reent og smukt, og at det skal lyde saa klart og uforvansket i vore Love som hos Digtere, men ligesom jeg langt fra betragter Sagen i et saa mørkt Lys som den ærede Rigsdagsmand fra Bornholm (Rosob), der har benyttet denne Leilighed til at sige Adskilligt, som han ellers siger i en „Dagseilighed“, og ligesom jeg mener, at vi i de sidste tolv Aar have gjort store Fremstribt i denne Henseende, saaledes holder jeg ogsaa for, at Sprogbestræbelserne vel maae vogte sig for at gaae udenfor visse Grændser. Man skal ikke storme frem med støvende, forstruede, forcereede, overdrevne Forbringinger i denne Retning; mærker man, at et eller andet Ord støder paa en heftig Modstand, og at den Forudsætning, man er gaaet ud fra, at nemlig Dret let vilde blive fortrolig dermed, ikke slaaer til, saa skal man ikke storme hidst frem, men hellere holde sig tilbage. Det er denne Anskuelse, der har gjort, at jeg i Udvalget erklærede, at hvad Fleertallet besluttede, vilde jeg underkaste mig. Jeg vilde ansee det for det Latterligste af Verden at møde paany ved tredie Behandling med saadanne Forslag, som kunde ventes at give Anledning enten til en saa uvilkaarlig Demonstration som den, Thinget gav under en af Afstemningerne ved anden Behandling, eller som kunde føre til, at Lovforslaget alene for den Sags Skyld vendte tilbage fra det andet Thing. Jeg vilde dert see et Misbrug af Thingets Tid og Kræfter og en mislig Optræden ligeoverfor det store Folk, der følger vore Forhandlinger og ikke vilde kunne forstaae, at et saadant Spørgsmaal som dette kunde vende tilbage og optage en saa stor Deel af en Tid, der er kostbar baade i figurlig og bogstavelig Forstand. Dette er Grunden til, at jeg har trukket mig tilbage efterat have gjort i Udvalget, hvad jeg kunde gjøre. Jeg maa paa det Bestemteste vise tilbage enhver Ytring, der kunde see ud, som om jeg havde svigtet, hvad jeg i denne Henseende havde lovet; jeg har kun holdt mig indenfor de Grændser, som jeg troer, at de ærede sprogforbedrende Medlemmer, der nu danne et Slags Trikorps-Udvalg, og som der vistnok ikke er Opfordring til at give en yderligere Opmuntring ved at gjøre dem til et

fast, „staaende Udvalg“, vilde gjøre rettest i selv at følge i deres yderligere Sprogbestræbelser.

Hermed har jeg udtømt, hvad jeg kan have at sige angaaende de enkelte Forslag, der foreligge. Da jeg haaber, at Sagen ret snart vil være færdigdebatteret, skal jeg, for at undgaae at tage Ordet oftere, kun tillade mig endnu at gjøre nogle almindelige Bemærkninger om Lovforslaget, som det foreligger og som det forhøjbentlig vil komme til at foreligge ved Afstemningen. Jeg troer ikke, at det er væsentlige Punkter, i alt Fald med Undtagelse af et, i hvilke Loven, siden den kom til os fra det andet Thing, har undergaaet Forandringer. Jeg holder mig overtydet om, at det baade her og andetsteds vil erkjendes, at hvor Loven er undergaaet Forandringer, har det været i en saadan Retning, at de maae ansees for Forbedringer, idet man har bestræbt sig for tydeligt og klart at bestemme, hvorledes Myndighed og Forpligtelse i dette Forhold skal være ordnet. Jeg nærer derfor det Haab, at Sagen ikke har flere Skjer, som kunde udsætte den for Fare, inden den bliver virkelig gennemført, og jeg troer derfor nu at kunne udtale min særdeles Glæde over, at denne Reform endelig er kommen saa vidt. Det er sikkert nok, at dens hele fremtidige Skjæbne vil væsentlig komme til at beroe paa de personlige Kræfter, der benyttes ved dens Gjennemførelse. Naar der ikke hos Politiets øverste Bestyrer findes stor Erfaring i denne Art Forretninger, et grundigt Kjenndskab til de eiendommelige kjøbenhavnske Forhold og, jeg kan tilføie, grundigt Kjenndskab til de personlige Kræfter, der staae til Raadighed, i Forbindelse med usvækket Arbeidsdhgtighed og en ærlig, god Villie til, uhindret af allehaande Hensyn, at føre den nye Institution igjennem paa en saadan Maade, at den kan svare til de Forventninger, vi have sat til den, da vil Reformen være spildt, og Bekostningerne være gjorte forgjæves. Derfor der ikke saemtids med Reformens Gjennemførelse kommer en heel ny Aand ind i Institutionen, maatte vi hellere lade den beroe i nogle Aar endnu, indtil vi mulig kunde faae ogsaa den personlige Side af Sagen tilfredsstillende ordnet. Jeg skal hertil endnu føie den Bemærk-